

„és csodákat
fogunk látni
magunk körül.”

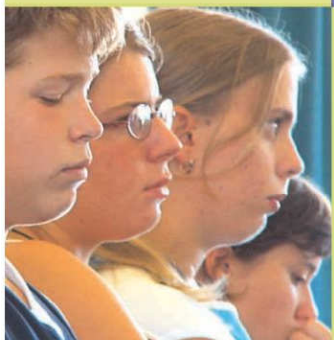
Életige

(Lk 17,5)

„Növeld bennünk a
hitet!”

2004. október

10

Hogyan éljük
ezt az
életigét?
Hogyan
növekedjünk
hitünkben?

Mindenekelőtt
úgy, hogy
kérjük
Istentől,

különösen akkor, amikor elárasztanak
bennünket a nehézségek és a kételyek, a
hit ajándékát. – Kérhetjük Tőle: „Uram,
add, hogy megmaradjak
szeretetedben! Kérlek, hogy egyetlen
pillanatig se éljek anélkül, hogy
érezném, észrevenném, hinném vagy
megtapasztalnék azt, hogy szeretsz
engem, hogy szeretsz minket!”

Hinni ugyanis azt jelenti:
érezzük, hogy Isten törődik
velünk, és szeret minket.

Azt jelenti: tudjuk,
hogy Istennek
mindenre gondja van:
minden imánkra,
szavunkra,
mozdulatunkra,
minden szomorú,
örömteli vagy
közömbös eseményre,
minden betegségre,
valóban mindenre az
általunk fontosnak
tartott dolgoktól a
legkisebb
cselekedetig,
gondolatig vagy
érzésig.

Aztán pedig szeretnünk kell. A szeretet
által hitünk erős lesz, gyémánt-
keménységű. Nemcsak hinni fogunk
Isten szeretetében, hanem
valóságosan érzékelni is fogjuk
lelkünkben, és „csodákat” fogunk
látni magunk körül.

Isten a Szeretet, és teljes bizalmunkat
Őbelé helyezzük. Így meghitt kapcsolatunk
alakulhat ki vele: gyakran beszélünk
hozzá, elé tárjuk ügyeinket, elhatárolása-
inkat, terveinket.

Ha hiszünk egy olyan Istenben, aki
szeret minket, szeretefoszlik a
képtelenség érzése.

Hihetünk abban, hogy „tövestül
kiszakad” a közöny és az önzés, mely
gyakran körülvesz bennünket, és ott él
a mi szívünkben is.

Hihetjük, hogy megoldódik minden
családi széthúzás, hogy földünk elindul
az egység felé a nemzedékek, a
társadalmi csoportok és az évszázadok
óta megosztott keresztények között.

Hihetjük, hogy kibontakozik az
egyetemes testvériség a különböző
vallások hívei, a népek és
embercsoportok között...

Abban is hihetünk, hogy az emberiség
eljut majd oda, hogy békében éljen.
Igen, minden lehetséges, ha hagyjuk,
hogy Isten cselekedjen. Neki, aki
Mindenható, semmi sem lehetetlen.

Történt egyszer, hogy...

„Egy nap
édesanyám közölte
velem, hogy
otthagyja
édesapámat, és
másik lakásba
költözik. Nagyon
megrázott a hír,
szinte
kétségbeestem, de
nem mondtam neki
semmit. Mászor

biztos elmenekültem volna, vagy
bezárkóztam volna a szobámba zenét
hallgatni... Most viszont, mivel
elhatároztam, hogy az evangéliumot
akarom élni, éreztem, hogy ott kell
maradnom ebben a fájdalmas helyzetben,
és igent kell mondanom erre a keresztre.

Láttam, hogy itt az alkalom, hogy
higgyek az Ő szeretetében, minden
látszat ellenére.
Azután – félretéve saját véleményemet
– próbáltam szeretettel meghallgatni
édesanyámat, amikor kitört belőle
mindaz, amit édesapámról gondolt.
Megtaláltam a módját annak is, hogy
közel maradjak édesapámhoz.
Néhány hónap elteltével a szüleim már
azon voltak, hogy rendezzék
kapcsolatukat. Megdöbbenett, amit
akkor édesanyám mondott: »Emlékszel,
amikor azt mondtam neked, hogy
elválok? A te reagálásod volt az, ami
elgondolkodtatott, hogy talán rosszul
döntöttem.«

Pedig **nem is mondtam neki semmit**,
csak egy csöndes igent Jézusnak, és
biztos voltam abban, hogy **Ő törődik
majd mindennel.**”

Egy lány Nagy-Britanniából